

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

IX. évfolyam.

Budapest, 1918 november hó 1.

21. szám.

A pusztában.

Gyönyörű szép, nap sugaras vasárnap délután van. Itt ülök egy tisztí barak fehérre meszelt szobácskájában. Kő rülöttem síri csend. A táborból foglyok és szabadok egyformán iparkodnak kifelé, valami változatosságot szerezni maguknak. A táboron kívül se találunk valami különöset, mégis ösztönszerűleg mennek kifelé. A lélekölő egyhangúság és egyformaság űzi őket valami szellemi és testi üdülés után.

És én mégis itt bent maradok. Szeretem a csendet. Szeretem a magányt. Ilyenkor lelkem elszáll oda, ahol szívesen volnék testileg is. Ott időzök azoknál, akiket Isten adott nekem és akiket annyira szeretnék Isten gyermekeinek hinni. Minő nagy kincs is egy gyermek! Bárcsak megfontolná ezt minden apa és minden anya, aki abban a kegyelemben részesült, hogy e világforgatagban családjánál maradhatott. Minő fenséges feladata is van egy szülőnek! Isten képmására teremtett lényeket Istennel megismertetni. Tehát nem csak táplálni, hiszen ezt megteszi még az utolsó földi féreg is, hanem *nevelni* is kell az embernek fiait. Meg kell tenni mindent, ami fenntartja testi életüket, de meg is kell tenni mindent, hogy lelki élet is nemződjék szívükben. Csupán az isteni szeretet melegítő sugáiraiban fognak igazán gyarapodni és egykor Isten gyönyörűségére tevékenységet kifejteni az életben. Ez volt Ábrahamban egykor az a nemes vonás, amely miatt az Úr barátságával és bizalmával tüntette ki. Így olvassuk róla az írásban; „Mert tudom róla” mondja az Úr Ábrahámról, „hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utánna, hogy megőrizték az Úrnak utát.” Igen ez a legelső és legnagyobb feladata az embernek. Boldog az a ház, amelynek feje tudatában van ennek.

Azután tovább repül a lelkem gyülekezeteimhez, testvéreimhez. A háború alatt alkalmam volt megismerkedni összes magyar-honí gyülekezeteinket. Azelőtt egy kerület is elegendő volt egy embernek, de a háború folyamán egyik vezető vonult be a másik

után, úgy hogy mielőtt magam is bevonultam, három kerület vezetője is voltam. Nem mintha különösen alkalmas lettem volna e munkára, hanem így hozták magukkal a viszonyok. És én kedvvel is csináltam mindent. De az ember véges. A sokoldalú munka gyenge szervezetemre káros hatással volt és reméltem, hogy valamiképen meg fog könnyebbülni a helyzet. Így jött egyszerre a földi királyom hívó szava, amely megszokott életemből, gyülekezeteimben végzett munkámból kiemelt és egész új feladatot bízott reám. Hála Istennek, hogy akkor ebben is az Úr intézkedését tudtam meglátni, felismerni. Nyugalomra, pihenésre volt szüksége testemnek, lelkemnek és ezt megtaláltam a teljesen új viszonyok között. Nem mintha tétlenség várt volna itt reám. Egyáltalán nem! De az adott pillanatban, a tehetségemnek és testi, lelki állapotomnak megfelelő munka volt. Mintegy a távolból tekintek felétek testvéreim, akik ti a mai szent napon valami különöset tesztek lelketek erősítésére és felebarátaitok megmentésére. Igen! Ez legyen a vasárnap! Nem a tétlenség, léhaság és dorbézolás napja ez, hanem kedvező alkalom az előbbre jutásra és gazdagodásra. Lelkünk pihen, lelkünk gyarapszik, ha kitésszük Isten beszédei hatásának. Valamint a nap melegítő sugarai kicsalják a földből a növényt és növelik a felfelé törekvő szárait, úgy az Isten beszédei is életet támasztanak sívár szívünkben és gyarapítják és erősítik az örökkévalóságra való törekvésünket. És gazdagodhatunk is az Úr akarata szerint. „Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyekben” így szól Jézus. E felszólításnak mindennap eleget tehetünk, de kiváltképpen vasárnapon. Kiki a maga tehetsége szerint. Nem mindenki egyre hivatott el. Az egyik ember szóval, a másik cselekedettel tud inkább világítani. Mindenesetre azonban egyezni kell ezeknek egymással, nehogy a beszédünk mást mondjon és tetteink mást mondjanak! Mit végzel Te kedves olvasóm ma, e szép napon, aminek hasznát láthatod majd az örökkévalóságban?

És aztán tovább merengek és ama meggyőződés alakul ki bennem, hogy bár „a pusztában” élek, mégis az Úrnak élek. Itt is hasznos létem. Pál egykor a börtönben is

örülni tudott! Miért? Mert tudta, hogy Jézus ott is vele van. És éppen ott irta meg legszébb sorait, amelyekben mi most, csaknem kétezer év után is, gyönyörködni tudunk. Istent ismerni, ez élet, ez az örök élet. Tehát akárhol is vagy, ha ismered Istent, vele és előtte jársz, boldog lehetsz és hasznos, gyümölcsöző életet élhetsz saját boldogságodra és meglepődésedre és embertársaidnak is hasznára, valamint Isten dicsőségére is!

J. J.

Az indiánus főnök bosszúja.

Műtér és
Ejjel volt. Csak csekély fényt árasztott szét a lobogó tűz. Egy csoport indiánus táborozott a pislogó parázs körül és hallgatta egy sápadt férfi felolvasását. Egy misszionárius volt, aki megindult hangon hirdette nekik a régi történetet Jézus keresztfeszítéséről. „Mikor pedig elmenének a helyre, mely koponya helyének mondatik, ott megfeszíték őt és a gonosztevőket, az egyiket jobbkéz felől, a másikat balkéz felől. Jézus pedig mondta: „Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek.“ Mély megindultság volt érezhető a misszionárius hangjában. Mozdulatlanul, mint kőszobrok állottak körül a vörös emberek. Szigorú, kemény ábrázatuk nem árult el semmi hatást, sötét szemükkel pedig részvéttel bámultak bele a vörös parázsba. A tűz kialudt és a misszionárius könyvét becsukta. Dacára a nyilvánvaló részvétlenségnek, tovább folytatta a megbocsátásról való prédikációját. Előbb nekik maguknak kell Jézushoz menniök és bűneik bocsánatáért könyörögniök, azután pedig meg kell bocsátaniök ellenségeiknek is, amint azt Jézus cselekedte a keresztfán. „Ez a kereszténység szelleme“ mondotta ő, „és aki a „nagy szellemhez“ fordul, annak meg kell bocsátania, hogy maga is bocsánatot nyerjen.“ A hitszónok abbahagyta beszédét. Mély csend van, senki meg nem mozdul. Mindnyájan ülve maradtak a földön és a tűzbe bámultak. A legelzárkzottabb valamennyi között Maszketum, a főnök volt. Volt neki egy halálos ellensége, aki egykor fiát megölte. Lovakért küldék ki egyszer a fiút és az úton a gonosz gondolata támadt, hogy megöli a főnök fiát és a lovakat saját számlára eladja.

Néhány nap múlva azzal a hirrel tért vissza egyedül, hogy a fiatal Maszketum a meredek sziklákön megcsúszott és lezuhant, a lovak pedig a síkságon elszéledtek. Egyelőre hinni kellett neki, de az igazság hamarosan

kitűnt és a gyilkos elmenekült. Maszketum ünnepélyes fogadalmat tett, hogy nem nyugszik előbb, míg egyetlen fiának a gyilkosan boszut nem áll. — A misszionárius és vörös barátai folytatták utjukat a síkságon. A főnök hirtelen megállította lovát és így kiáltott: „Nézzétek, ott!“ Mindnyájan odatekintettek, de a fehér nem látott semmit, csak később látott a láthatáron egy kis por, felleget. Érdeklődésére megmondták neki, hogy az a porfelleg egy másik indián csoporttól van előidézve és Maszketum saszelei a csoportban észrevette halálos ellenségét, egyetlen fiának gyilkosát. A misszionárius elszomorodott. Lovát megsarkanyúzta és a főnök után vágatott. Beszélni vele most lehetetlen volt. Egész teste, a fejét diszitő sastolltól, egész le a lábán lévő sarukig bosszú után látszott szomjazni. Az istenes férfiú részére nem maradt más hátra, mint hogy imádkozzék. Ott állt előttük a gyilkos dacos tekintettel. „Megölted fiamat, kiáltott a főnök. „Összezuztad szívemet. Valóban rettenetesebbet nem okozhattál nekem és törzsemnek.“ De mit jelentsen a szokatlan szelidség az imént mondottakban?

„Te halálra vagy ítélve“ folytatta a főnök, de tegnap este tanított meg engem a tábor tűzénél egy fehér testvér, hogy ha a nagy szellemtől bocsánatot várok, nekem is meg kell bocsátanom, még akkor is ha valaki a legnagyobb igazságtalanságot követte volna el ellenem. És ezért megbocsájtom neked ama nagy sérelmedet, amelyet rajtam elkövetél.“ Maszketum lovának nyakára borult és zokogni kezdett. Túl sok volt ez ennek az erős férfiúnak. De a nagy szellem (Jézus), akit oly őszintén keresett, meggyógyította szeretetével ezt a fájó szívet is. Így diadalmaskodik az evangelium. Fenséges Istennek igéje!

M. őrmester és a fiatal doktor.

„Ez egy hívő, mondogatták az emberek M. őrmesterről; de mikor komolyra fordult a dolog, mikor a golyók füttyültek s a gránátok robbantak, akkor ott találhatták, akkor úgy tűnt fel nekik, mint egy szikla a tengerben, és nem egy gyávát felvillanyozott bátorsága és hite.

A rohamtámadás sikerült. A csatatéren átharsant a jeladás: Gyülekezni! Minden oldalról seroglettek össze vitéz bajtársaink. A gyülekező helyre vezető útján rátalált M. őrmester V. orvosra.

„Ez kemény munka volt,“ mondta a doktor és letörölte homlokáról a verejtékét.

„Igen,“ mondta az öreg, „isteni csoda előttem, hogy mindketten még itt vagyunk.“

„Csak hihetné is ezt az ember így,“ mondta amaz halkán.

„Doktor,“ mondta az örmester, „bocsásson meg, hogy ilyen nyiltan kérdezem, talán a tudomány akadályozza a hitben?“ —

„Igen az,“ mondta a fiatal ridegen, „mióta tanulok minden odaveszett.“ — Akkor az öreg örmester vállára tette a kezét s úgy nézett szemébe, mint egy apa. „Doktor,“ mondta, „komoly idők járnak, nem tudja már egyszer összes tudományát félretenni és Jézust, az Üdvözítőt, úgy megragadni mint egy gyermek? Ő nagyon közel van Önhez!“

Két napig nem látta egymást a kettő. És akkor egy este jött a jelentés, hogy a terepnek sebesültek után való átkutatásakor a közeli erdőcskében ellenséges hangokat hallottak. Nyomban kiválogattak egy csapatot az erdő megtisztításához. M. örmester kapta a vezényletet, mint tiszthelyettes. „Bajtársak,“ így szólt, „komoly órák előtt állunk; akinek valami rendeznivalója van Istenével, tegye ezt most és aztán előre, a győzelemre!“

Lassan közeledtek az erdőhöz. A közeli bokorban suhogott valami. „Ki vagy?“ harsant félhangon egy hang. — „Saját csapat!“ hangzott vissza, „és, ha nem tévedek, akkor ez a mi öreg örmesterünk!“ „A bokor homályából alakok léptek elő. Az örmester ráismert fiatal barátjára.

Hirtelen rábukkantak az ellenségre. De már fel voltak ismerve. „Fel: rajta, rajta az ellenségre!“ hangzott a parancs. Mindenki előtt, elől rohant az öreg örmester: „Az Úrral előre a győzelemre!“ kiáltotta hangosan. Hátranézve közel magához látta fiatal barátját. „És vissza a gyermekhöz!“ — lelkesedett amaz és fényes szemmel rohant előre. Kemény munka után meg volt tisztítva az erdőség az ellenségtől. De sok áldozatba került. A doktor is elesett. Az öreg örmester e híre egy könnyet törölt ki szeméből: „És ő él még“, mondta halkán. Elmult két hónap. A szabadság visszahozta az öreg harcost a hazába.

Mikor egy napon K. utcáin végigbálgat, különösen élénken kellett elesett ifju barátjára gondolnia. Nem-e K.-ban laktak szülei? Bizonyára.

A cimetárban gyorsan megtalálta az utcát és házzámot. Egy fehérhaju öreg úr

nyit neki ajtót. Úgy látszik, kicsit megijedt. Az anya is bejön. Az öreg örmester némi szívszorongást érez. Az öregek szinte elkövültek fájdalmukban. Mintha gondolatjaik egész máshol volnának. „Maga is kint volt már?“ kérdezte az öreg úr. — „Igenis, a fia ezredénél!“ — Erre figyelmessé lett mind a kettő. „Akkor ismeri a fiunkat?“ kérdezte az anya. — Ő igennel felelt. — „Szabad akkor még egyszer a nevét megkérdeznem?“ kérdezte az apa reszkető hangon. Mikor megtudta, olyan volt mintha megváltozott volna. „Örmester M.? Hiszen akkor maga az, akiről még utoljára írt. Levelében egy magával folytatott mély komolyságu társalgást említ. Kérem, magyarázza csak meg, miről volt szó?“

Az örmester mesélt a beszélgetésükről az éjjeli tütközet előtt és fiatal barátja diadalmas szavairól: „És vissza a gyermekhöz.“

Az apa kezei összekulcsolódtak imára. Az anya pedig egyre mondogatta: „Oh, Istenem, most ismét megtaláltuk fiunkat!“ Nagypénteki fájdalom után, husvét napja kelt fel számukra. Németből: D. N.

Szerkesztői rovat.

Bő aratást tart sorainkban a halál. Alig van ház, ahol nem siratnának valakit. Előbb a háború döntött gyászba minden családot, most meg a spanyol Náthának nevezett nyavalya szedi áldozatait. Fiatalok és öregek, asszonyok és férfiak egyaránt betegszenek meg.

A verbászi gyülekezetnek egy reményteljes ifjú tagja Krispenz Konrád halt meg okt. 17.-én, 15 éves korában. Édes anyjának, aki szintén súlyos betegen fekszik, egyetlen gyermeke és földi reménysége volt. Konrád az első között volt, aki a metodista egyház szolgáinak egyike által kereszteleztetett meg és később, mint megnőtt fiú megkonfirmáltatott. A vasárnapi iskolának szorgalmas növendék volt és a vasárnapi istentiszteleteket is szerette látogatni. Temetése nagy részvét mellett okt. 19.-én d. e. 1/2, 9 óra-
kor volt.

Verbászon meghalt okt. 16.-án este özv. Jakob Frigyesné 62 éves korában. Már mintegy másfél év óta állandóan az ágyban töltötte idejét. Sokat szenvedett, de betegségét türelemmel viselte. Hozzá tartozói egyetlen leánya és unokája példás odaadással ápolták a súlyos beteget. Az elhunyt nagy

érdeklődéssel viseltetett a missziói munka iránt és vasárnapokon ritkán maradt helye tires az istentiszteleten. A verbászi metodista templom felépítése iránt melegen érdeklődött és szerette volna nagyobb adomány által annak mielőbbi felépítését elősegíteni. A háború, majd pedig betegsége az ő földi reménysegit is beteljesítetlenül hagyta. Reméljük, hogy egykor az örökkévalóságban gyönyörködhetik majd, amint a virágzó verbászi gyülekezet szép nagy templomban gyülekezik össze vasárnaponként Isten dicsőítésére. Temetése okt. 18.-n d. u. 3 órakor volt nagy részvét mellett.

Csupán egyetlen egy bilincs.

Egy pogány ember már ^{hosszabb} idő óta látogatta egy misszionárius istentiszteleteit. Nagy előszeretettel mutatott az Isten igéje iránt és látszott rajta, keresztényé szeretne lenni. Mindennek dacára azonban a keresztényi életében nem igen haladt előre és a misszionárius nagyon sajnálta, hogy nem vehette fel gyülekezetének tagjai sorába. Végre rájött a misszionárius, hogy hol volt a baj még ennél az embernél. Ugyanis még erősen hódolt a sörivásnak és azon a vidéken voltak úgynevezett „sörnapok“, amelyek alkalmával mindenféle pogány mulatságokat tartottak, amelyekben ő még részt vett. Egy napon aztán a következő kérdéssel lépett be a pogány a misszionáriushoz: „Mért nem veszel engem oly soká gyülekezetébe?“ — „Mért még egy veszedelmes bilinccsel az ördöghöz vagy kötözve, felelte a misszionárius. Talán csak már az egyetlen skadálya ez annak, hogy igaz keresztény légy: De ha ettől a megkötözöttségtől nem váltatod meg magad, akkor el fogsz veszni örökre és mi se vehetünk fel gyülekezetünk tagjainak sorába. Szakíts e szenvedéllyel és váltasd meg magad tőle Isten által!“

A pogány eleinte nagyon megharagudott a misszionárius egy kissé kemény beszéde miatt és haza ment. De már néhány nap múlva visszajött és így szólt a misszionáriushoz: „Igy, most már felvehet gyülekezetébe, mert Jézus nevében lemondtam most erről a szenvedélyről. Bár imámban forró harcot vívtam és komoly küzdelmembe került, mert a régi természetem hatalmasan szegült ellen, de Isten győzelemre segített. Az a bilincs, amellyel mint ön mondotta, az ördöghöz voltam kovácsolva, de most

már össze van zúzva és én szabad vagyok. Isten meg fog segíteni, hogy szabad is maradhassak.“ Most már felvették a keresztény gyülekezetbe és ezentul határozott, igaz keresztényi életet élt, egész haláláig.

Csak egy egyetlen bilinccsel van némi ember a bűnhöz és világhoz kovácsolva. Talán a kedves olvasók egyike vagy másika szintén még ezek között a megkötözöttek között van. Talán így szólt: „Bizonyára jó és derék ember volnék, ha ettől az egy szenvedélytől szabadulhatnék.“ Érzékenység, iszákoság, nagy ravágyás fősvénység és a játékvágy lehetnek ily bilincsek, melyekkel az emberek az ördöghöz vannak kötözve. De hát nem rettetetes, ha valaki a szenvedélytől az ördöghöz van kovácsolva? Hová jut egykor az ilyen ember? Bizonyára oda, ahol a sátán is lesz, az örök boldogtalanság honában. Mily szomorú és rettetetes kilátás ez! Talán így szól: „Oh, hiszen csak egyetlen egy szenvedély tart fogva, egyébként szabad vagyok!“ De egy kötélen elegendő arra, hogy egy hajót a parthoz kössenek vele, úgy hogy onnan nem mozdulhat. Egyetlen egy tévút elegendő arra, hogy minket a romlásba juttasson és egyetlen egy bilinccsel elcsúsztat arra, hogy fogollyá tegyen bennünket. Így egy egyetlen szenvedély is elég arra, hogy minket a jelen és örök boldogtalanságra kárhóztasson.

Kedves olvasóm, ismerd meg a veszedelmet, amely fenyeget, ha még egy ilyen bűnös bilinccsel meg vagy kötözve. Mert így az örvény felé haladsz, az örök romlásba, ahonnan visszatérés nincs. Légy józan és gondold meg, hogy mire van szükséged, hogy nyugalmat nyerhess! Jöjj a mi Megváltónkhoz, ő meg akar menteni és meg akar bocsátani. Senkit ki nem taszít, aki öhozzá megy. Jézus be akarja kötni sebeinket és meg akar bennünket gyógyítani. A szeretet kötelénél fogva pedig minket elvezet föl-felé, hazafelé, az örök menny boldog honába.

B. F.

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.
Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.
Tíz példányt portomentesen küldünk.
Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztény Könyvesház, Budapest
VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért felelős:
Jakob Gyula, Szenttamás, Bács megye.
Kiadó: „Keresztény Könyvesház“ k. f. Szöv.